No. 1508 Zaterdag 23 November 1912. 29ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Oud No. 223, Nieuw No. 4.
Waterkant, Overzijde.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

VERBETERING IN HET HAVENBEDRIJF.

II.

Wij hadden verleden week ons hoofdartikel reeds geschreven, toen Vrijdagavond in *De Cur. Ct.* de volgende missive van den Gouverneur aan den Kolonialen Raad ons onder de oogen kwam:

„Ik heb de eer den Kolonialen Raad mede te deelen, dat ik van Z.E. den Minister van Koloniën het bericht heb ontvangen, dat de vereischte credieten voor de verbreeding van den havenmond tot op 80 M., bij eene diepte van 10.80 M., aan de Staten-Generaal zullen worden aangevraagd.

Z. E. meende, dat de Raad, uit de toezegging, bij de behandeling der begrooting, door den Administrateur van financiën gedaan, „dat de Raad te zijner tijd in de gelegenheid zou worden gesteld, zich over het rapport van de Commissie voor de handelspolitiek uit te spreken", wellicht heeft opgemaakt, dat er door het Bestuur dienaangaande nog bepaalde voorstellen zouden worden gedaan, en daarom misschien heeft gemeend nog geen gebruik te moeten maken van het recht hem in art. 95 van het Regeeringsreglement toegekend.

Ofschoon ik veronderstel, dat de Raad uit mijn schrijven van 3 Sept. jl. — waarin hem werd medegedeeld, wat voor werken er zullen worden uitgevoerd ter verbetering van onze haven en in het belang van de scheepvaart—wel zal hebben gemerkt, dat er voorloopig geen voorstellen van het Bestuur te wachten waren, meen ik, om allen twijfel dienaande weg te nemen, zulks nog eens stellig te moeten aanstippen, opdat, mocht de veronderstelling van Z. E. den Min. van Kol. juist zijn geweest, de Raad alsnog van zijn recht, hem in art. 95 van het Regeeringsreglement toegekend, gebruik zou kunnen maken.

Indien de Raad zulks wenscht te doen, — wat zeer zeker op prijs zou worden gesteld, — dan zou het mij aangenaam zijn de bescheiden dienaangaande zoo spoedig mogelijk te mogen ontvangen."

Voorloopig zijn dus van het Bestuur geen verdere plannen tot verbetering van onze haven te wachten, dan die, welke den Raad werden medegedeeld in de Missive No. 2856, dd. 3 Sept. ll. en door ons gedeeltelijk gepubliceerd. Men zal zich herinneren, dat werd voorgesteld: De havenmond te verbreeden tot op 80 M. en uit te diepen tot op 10.80 M.; het rif in het Schottegat op te ruimen, en de havenverlichting te verbeteren. Aan de firma S. E. L. Maduro is het oude kruithuis en het terrein, waarop dit staat, overgedragen onder beding, dat er langs dit terrein steigers of kaden voor een kolenstation zullen worden aangelegd, waarmede binnen één jaar een aanvang moet zijn gemaakt.

—Een der Firmanten van genoemde Firma is reeds in gezelschap van den Heer J. Evertsz naar New-York vertrokken om den aanleg van deze steigers voor te bereiden.—

Verder zal de kustverlichting worden verbeterd en een nieuw licht op Klein-Curaçao, en een licht op de Noord-Westpunt van ons eiland geplaatst worden.

Ten slotte vernemen wij nog, dat bij een volgende begrooting verbetering van het loodswezen en het aanschaffen van een flinke sleepboot zal overwogen worden.

In groote lijnen zien we hier dus het compleet plan ter verbetering van onze haven voor ons.

Ons dunkt het plan van het Koloniaal Bestuur kan voorloopig voldoende geacht worden; het eenige, wat wij wenschen, is, dat er een weinig meer voortvarend worde gewerkt aan de uitvoering dezer zeer goede plannen. Het opruimen van het rif in het Schottegat neemt nu al een geruimen tijd in beslag, en het Publiek hoort zoo goed als niets over den voortgang dezer werkzaamheden.

Algemeen is men van gevoelen, dat onze havenwerken uiterst langzaam vorderen. Ja, het heeft den schijn, alsof de hooge ernst, en het groote gewicht onzer havenverbetering niet voldoende worden ingezien en men er onverschillig voor is, of onze haven een paar jaar eerder of later klaar komt.

Kan ook hierin geen verandering worden gebracht en met wat meer werkkrachten gewerkt worden om de uitvoering der Bestuursplannen wat te bespoedigen?

Uit de missive van den Gouverneur blijkt, verder, dat het Koloniaal Bestuur in de meeste punten niet ingaat op het advies der Commissie voor de Handelspolitiek.

Deze Commissie adviseerde:

„Met betrekking tot de exploitatie der haven van Curaçao, beveelt de Commissie aan, een deel der haveninrichting voor eigen rekening aan te leggen en de exploitatie daarvan in eigen handen te nemen, genoeg om invloed te kunnen uitoefenen op de manipulatie der goederen in de haven, en om het opdrijven van tarieven te voorkomen.

Daarnevens zal aan het particuliere initiatief zooveel mogelijk de gelegenheid moeten worden verschaft zich krachtig te ontwikkelen. De Commissie denkt hierbij aan een soortgelijk stelsel van exploitatie als voor de haven van Soerabaya is aanvaard en in de groote Nederlandsche havens gebleken is goed te voldoen."

„De directe bemoeiingen van de Regeering (kunnen) zich overigens, althans voorloopig, bepalen tot het bouwen van een aanlegplaats voor groote schepen over een lengte van twee of drie honderd meter op eene plaats, waar gelegenheid tot verdere uitbreiding bestaat en over voldoend breede, gedeeltelijk te overdekken, opslagplaatsen, kan worden beschikt, zoo mogelijk gepaard aan den aanleg van een openbaren verkeersweg langs de geheele Oostzijde van de St. Annabaai."

Van al deze mooie(?!)plannen schijnt voorloopig niets te komen. En maar goed ook. Het zou de onkosten onnoodig opdrijven, terwijl het directe nut van al deze dure uitgaven zeer problematisch is.

Onnoodig, zeggen wij, immers: binnen een jaar worden door de firma Maduro steigers en misschien ook kaden aangelegd langs het eilandje „Negropont" midden in het Schottegat, schuin tegenover het invaarkanaal gelegen.

Het goede initiatief van particulieren is dus reeds werkzaam, en het Bestuur kan zich voorloopig bepalen tot aanmoedigen en steunen daarvan; dat kost minder en heeft beter resultaat. Dat de *Curaçaosche Handel-Maatschappij* zich zeker even actief zal toonen, lijdt bij ons geen twijfel, ofschoon het aanleggen van kaden en steigers langs het Schottegat voor deze Maatschappij nog zoo noodig niet is, daar zij overvloed van ligplaats aan eigen werven heeft. De behoefte aan grootere ligplaats voor meerdere schepen, laat zich hier nog niet gevoelen. Het kan echter niet ontkend worden, dat, bij opvolging van het voorstel der Commissie van Handelspolitiek, om namelijk de algemeene ligplaats der schepen in het Schottegat te maken, onze haven er veel ordelijker en meer modern zou uitzien. Het invaar-kanaal bleef dan ruim, en vrij voor het vervoer der goederen, en de groote stoomers zouden vlak naast elkander komen te liggen ieder aan eigen pier. Of de Handel zelf hierdoor gebaat zou zijn, durven wij nog niet toestemmen. De meeste goederen worden nu bijna voor de deur der groote kooplui gelost en zouden dan van het Schottegat moeten worden aangesleept. Een dergelijke regeling zal alleen getroffen dienen te worden als het stoombootverkeer zoozeer toe neemt, dat de kaden langs het invaarkanaal geen voldoende ruimte meer bieden. Maar, helaas, daar zijn wij nog ver vanaf.

Gedeeltelijk overdekte opslagplaatsen zijn hier zeker noodig. De Handelskade is daartoe te smal, 't Schottegat er voor aangewezen.

Tot dusverre is de toevoer der vrachten echter nog niet zóó groot, dan dat zij niet gemakkelijk vóór den avond in de magazijnen kunnen worden opgeborgen. Men vergete niet, dat de pakhuizen hier dicht bij de haven liggen en de goederen snel vervoerd worden.

Toch zouden wij de verschillende Maatschappijen, die er plaats voor hebben, in overweging willen geven een gedeelte van de aanlegplaats te willen overkappen om de goederen tegen zon en regen te beschermen.

„Een openbare verkeersweg langs de geheele Oostzijde van de St. Annabaai" kan slechts aangelegd worden als wij finantieel sterk genoeg zijn om de bergen wat verder van de haven te schuiven en ruimer baan te maken voor spoor of stoomtram. De kosten zouden enorm zijn, ook als men den weg niet langs, maar over den berg zou leggen.

De gemakkelijkste oplossing is: het verkeer over water te vergemakkelijken. Het particulier initiatief is reeds voorgegaan. Twee stoomslepertjes brengen reeds geregeld de groote overdekte zeelichters van het te lossen schip naar de kade en bieden ook gelegenheid tot het vervoer van reizigers. Ons dunkt dáár ligt de oplossing, wij behoeven niet verder te zoeken en hooge onkosten te maken.

De Gouverneur toont dus een goeden kijk op onze haven te hebben, nuttige verbeteringen voor te willen stellen en krachtig te willen mede werken om onze haven beter toegankelijk te maken voor groote en kleine schepen.

Over enkele onderdeelen van het Bestuursplan meenen wij een volgend maal nog een enkel woordje te mogen zeggen.

BOVENWINDSCHE STEMMEN.

Saba 8 November 1912.

Bij al den lof, *onze* Estelle toegezwaaid, hebben wij niet veel meer bij te voegen. Als passagiersschip gebouwd, heeft het alle gerieflijkheid er van, en is den klasse-passagier een ruimte ingericht. meer dan men van een zeilschip van 69½ ton zou verwachten.

Het heeft dan ook altijd aan zijn doel goed beantwoord en wordt alom me geprezen. Hoeveel duizenden passagiers reeds heeft het veilig overgebracht en het minder aangename van een zeilschipreis doen vergeten.

Varend tusschen Cayenne en Santa Lucia moet het in één jaar tijds gemiddeld 100 passagiers per maand hebben geherbergd. Waarschijnlijk wel een record onder zeilschepen van die grootte. Moge Estelle — bij gebrek aan stoomvaartdienst — immer, onder de leiding van den „Skilful Master" S. Simmons, een vriend van allen, die met hem gereisd hebben, onder een gelukkig gesternte tusschen onze eilanden drijven en zeilen.

Onze vloot is wederom een schoener armer geworden, door den verkoop van de „Somanintha", een der veteranen onder onze schoeners. Dit is reeds het derde schip, dat wij dit jaar verloren.

De „Graecia" vergaan tusschen Porto Rico en St. Thomas, de „Priscilla" op de kust van Columbia, en thans de „Araminta", tegen een lagen prijs verkocht.

Eveneens zal men niet meer in de couranten onder het hoofd „Havennieuws" den naam „Chisholm" lezen, een Barbadian schooner, voor een gedeelte toebehoorend aan Sabaneezen, en met ons volk bemand. In een rukwind op zijn reis naar St. Thomas verloor het z'n groote mast met grootzeil en boom en kreeg zulk een averij, dat het voor 50 dollar aan sloopers, verkocht is. Het is hetzelfde schip dat een paar maanden geleden in Curaçao de loodsboot overvaren heeft. Een andere bekende in de haven van Curaçao de „Hattie, P." is stukgeslagen op de kust van een der Windward eilanden. Gelukkig zijn bij al die schipbreuken en averijen geen menschenlevens te betreuren.

En thans hebben wij op Saba weer een dokter en een zeer goeden. Zijn faam was Dr. Samson reeds vooruitgegaan, wij wisten reeds hoe mensch-

St. Martijnsche „Flikjes en Flokjes."

In No. 1499 van de „Amigoe" kwam onder het opschrift „Een onredelijke eisch" een stuk voor als antwoord op een schrijven van de „Day by Day No. 47, waarin het St. Martin's weekblaadje warm pleit voor de oprichting van een tweede school op het kleine Simpson's bay. Het onredelijke van dien eisch hebben wij met cijfers aangetoond, die zoo duidelijk spreken, dat het ons verwonderd heeft, hoe men wederom op die kwestie heeft kunnen terugkomen. Edoch, het feit is er. Maar het pleidooi ten gunste der openbare school op Simpson's-bay *is zóó*, dat wij wederom verplicht zijn er op terug te komen. De beleedigingen gericht aan de thans bestaande school, vergeven wij zeer gaarne; maar tegen de *onjuistheden* moeten wij *protesteeren*.

St. Martin moge al vèr van Curaçao verwijderd zijn, dit mag toch geen reden worden, dat men aan personen, die recht hebben overeenkomstig de zuivere waarheid te worden ingelicht, knollen voor citroenen in de hand stopt.

Eerst zullen wij het stuk in zijn geheel citeeren en vervolgens beetje bij beetje onze op- en aanmerkingen maken, overeenkomstig de juiste waarheid.

In No. 53 van „Day by Day" staat onder 't opschrift „The truth about Simpson's-bay" 't volgende te lezen:

The opportunity having now been afforded to the deputation from Simpson's Bay Mr. Waymouth in their behalf read and laid before the Court a list of fathers with the respective number of their boys and girls who were eligible as scholars and needed education; who moreover would attent any Gov't Openbare school on the very day it was ready to receive them. The number of these children totalled 99. Their fathers expressed themselves as earnestly desiring a gov't school. The Court remembered having discussed this matter before but it would-as the Pres't. announced-have to look up the case. In hearty sympathy with and approval of their application, both Councillors were one with the deputation and expressed their strong sense of the justice of the demand for a public school in that district. Mr. D. C. Van Romondt dwelt particularly on the fallacy of those who affirmed that scholars who desired goverment instruction could easily attend the school at Cole Bay. This was actually not the case, as there was a big strip of water to cross, for which boats were necessary and in fact the children at Cole Bay could more easily attend the Little Bay school than those at Simpson's Bay could go to Cole Bay. If it thus were a question of having only two schools it would be decidedly better to abolish Colebay and open S. Bay than deny the school to Simp. Bay. In this opinion 'Day by Day' entirely concurs."

Aldus de „Day by Day." Maar is dit nu alles waar? De lezer oordeele zelf; wij zullen slechts feiten geven de *ware* feiten voilà tout.

„Mr. Waymouth in their behalf read and laid before the Court a list of fathers with the respective number of their boys and girls who were eligible as scholars and needed education; vooral die laatste woorden „needed education" zijn kostelijk. Zij geven een indruk alsof op Simpson's-bay *niets* gedaan wordt voor de jeugd, en de kinderen daar maar in het wild opgroeien, zonder eenig onderwijs of opvoeding.

Doch de waarheid is anders. De waarheid is, dat er een school is, nu reeds meer dan 12 jaar, en van die school kan gezegd worden evenals van de scholen op Curaçao „zij voldoet aan de eischen." En op die school gaan zoowat *al* de kinderen die er te vinden zijn op Simpson's bay; niet alleen de katholieke, maar ook de methodistische; en die school heeft het minste aantal van verzuim.

Al is het waar, dat Simpson's-bay door zijn isolement nu juist niet *modern* mag heeten, het onbeschaafd noemen mag men toch niet. En die beschaving is niet gekomen van de visscherij, maar van het onderwijs. Ouderen van dagen, die Simpson's-bay gekend hebben vóór de school er was en het ook nu kennen, roemen hoog wat het onderwijs daar gedaan heeft.

„Who moreover would attend any Gov't Openbare school on the very day it was ready to receive them. The number of these children totalled 99."

Dat is beslist onjuist. Op Simpson's-bay zijn geen 99 kinderen te vinden, die den leeftijd hebben om op school te gaan.

Wij weten, dat de Heer Waymouth op een Zondag in October naar Simpson's-bay is gegaan en daar een soort volkstelling gehouden heeft van de kinderen, d.w.z. zelfs van de kleinsten......

De waarheid is deze: *er zijn* **geen** 99 kinderen op Simpson's-bay die naar Gouvernements-school verlangen. Daar zijn 37 jongens tusschen de 6 en 15 jaar en 25 meisjes eveneens tusschen de 6 en 15 jaar, dus te zamen slechts 62 kinderen. "Eligible as scholars" en die kinderen gaan allen bij de Zusters op school.

Evenmin is het *waar*, dat als op Simpson's-bay een openbare school zou opgericht worden, de thans bestaande school zou leegloopen. In ons vorig artikel: „*Een onredelijke eisch*" (Amigoe No. 1499) hebben wij geschreven, dat er vroeger op Simpson's-bay een openbare school geweest is, maar hoe deze verliep bij gebrek aan leerlingen. Dat gevaar blijft er altijd, in aanmerking genomen, dat drie vierde katholiek is. Gaarne geven wij toe, dat de komst van Mr. Waymouth een oogenblik enthousiasme heeft verwekt en hij dus een lijstje van „Fathers" gekregen heeft die teekenden (hoeveel staat er niet bij). We zullen nu maar niet gaan informeeren, hoe die Fathers er toe gebracht werden om te teekenen; of zij het deden geheel uit eigen beweging, dan wel meer om zich van een lastigen indringer, die zijn diensten hinderlijk opdringt te ontslaan. Wat geven die visschers om school en op opvoeding! Als zij maar rond kunnen zwalken in hun scheepje, zijn ze tevreden. Verder moet men hen niet lastig vallen. Ze zijn wat blij met hun zusters-school, waar hun kinderen graag komen en waarvan zij nooit eenigen last ondervonden. Waar de historie bewijst dat 1o. de openbare school op Simpsons-bay

lievend hij zijn praktijk in de benedendistricten van Curaçao had uitgeoefend. En dat het geen praatjes waren, is bevestigd door het feit, dat men in Curaçao zijn vertrek diep voelde en er zelfs pogingen gedaan werden om hem te behouden. Gelukkig is er in den tijd, dien wij zonder dokter doorbrachten, niemand overleden, waarvan men zeggen kon, „die is gestorven omdat er geen geneesheer was, die hem behandelen kon." Nochtans is Dr. Griffith van St. Eustatius enkele malen gehaald moeten worden voor ernstige gevallen.

Tweemaal zelfs heeft men het gewaagd met een roeiboot de zee naar St. Eustatius over te steken en in de roeiboot den Dokter naar Saba te brengen. Een tochtje van ± zes uur roeien, in koude nachten, met een paar regenbuitjes, wat voor den Geneesheer niet al te verkwikkelijk was. Beide keeren echter was bij aankomst van den Dokter het gevaar reeds geweken, zoodat de eenigste effecten van Saba's dokterloosheid waren: groote onkosten voor de patiënten, en een kolossale moeite voor den Statiaanschen Esculaap.

Wij hopen, dat de goede dokter Samson lang op Saba moge dienen, en aller vriendschap en het vertrouwen van alle zieken moge winnen.

Ingezonden Stukken

NOGMAALS DE GRONDEN P'ARIBA.

(Slot.)

Artikel 1337 zegt: Tot de bestaanbaarheid der overeenkomsten worden vier voorwaarden vereischt:

a. de *toestemming* van degenen, die zich verbinden.

b. de *bekwaamheid*, om eene verbintenis aan te gaan. c. vereischte is een *bepaald voorwerp*.

d. er moet eene *geoorloofde oorzaak* aanwezig zijn.

We gaan elk der 4 bij *de wet* vereischte voorwaarden bij dit contract aan den toets der onbevooroordeelde critiek onderwerpen.

a. „De toestemming van degenen, die zich verbinden."

Die toestemming moet, dit is natuurlijk, van beide kanten zijn. Was er nu toestemming of consensus van het gouvernement? De noodzakelijke vereischten voor *toestemming* zijn, dat deze is „vrij" en „vrijwillig" — liber et voluntarius.

Hier tegenover staan de *dwaling*, de *onwetendheid* en de *vrees*.

Was er nu bij de sluiting van het contract en toen de gouverneur Jhr. de Jongh van Beek en Donk zijn naam teekende, als bewijs van zijne *toestemming*, geen *dwaling* aanwezig; en geen *onwetendheid* aanwezig omtrent de grootte der gegeven gronden.? Ik stel deze vraag, steunend op het *mondeling onderhoud* van ondergeteekende met voornoemden gouverneur, waarover ik vroeger reeds sprak. Mijne aanteekeningen in mijn memorieboekje, toen onmiddelijk na dat onderhoud gemaakt, bevestigen deze vraag.

Zou er geen *dwaling* hebben plaats gehad, als onmiddelijk, *na het sluiten van de overeenkomst*, het gouvernement 12000 gulden laat aanbieden, om *die* gronden terug te koopen? Ook hiervan deed ik melding in vorig schrijven. Ik wil alleen de kwestie van „dwaling" wat helderder voorstellen. Deze *fout* in de *toestemming* is voor ons reeds meer dan bewijs genoeg voor de *ongeldigheid* en *het verbreekbaar zijn* van het contract.

No. I. Dwaling kan plaats hebben omtrent *de zaak* (circa substantiam), waarover men overeenkomst sluit; of omtrent bijkomende en ingrijpende omstandigheden (circa accidentia).

Omtrent *de zaak of tot de zaak behoorend* spreken we in een contract *a.* als het gaat over het *voorwerp of de natuur* der zaak; *b.* als het gaat omtrent de *soort* van contract. nm. koop of gift enz. *c.* als het gaat omtrent de *hoedanigheid* der zaak, waarop *meer bijzonder gelet wordt* dan op de *natuur* der zaak zelf.—

No. II. De dwaling kan *oorzaak* zijn van het contract of *ten zeerste ingrijpen*, opdat de overeenkomst gesloten worde.—

No. III. De dwaling kan ontstaan uit list en bedrog van een der partijen of ook zonder deze.—

Van deze dwaling, vervat onder no. 3 is natuurlijk in onze kwestie geen sprake. We verklaarden 't vroeger reeds, dat we a priori list en bedrog uitsloten.

We zullen dus nader ingaan op No. 1 en No. 2 en daarvoor de *principen* stellen volgens de *artikelen der wet*.

Artikel 1338 zegt reeds: „Geene toestemming is van waarde, indien dezelve door *dwaling* is gegeven enz. Welke *dwaling* had er nu plaats?

We verklaren nader. Eene dwaling ten opzichte van de *zaak zelf*, of *in de zaak ingrijpende omstandigheid* maakt het contract *ongeldig*; omdat de *toestemming* ontbreekt tot dat, waarover „scheen" overeen gekomen te zijn.

Hiermede schijnt art. 1339 over een te stemmen, als 't zegt: „Dwaling maakt geen overeenkomst nietig, dan wanneer dezelve plaats heeft omtrent de *zelfstandigheid* der zaak, welke het *onderwerp* der overeenkomst uitmaakt.

Omtrent de besproken gronden, dunkt ons, is er wel degelijk sprake van *dwaling* omtrent de *zelfstandigheid der zaak*, niet zoozeer lettend op het *voorwerp* der zaak, nm. het afstaan van grond, als wel op de *hoedanigheid* der zaak, waarover we spraken onder No. I c; met andere woorden op de *groote uitgestrektheid* dier gronden, en waarop van gouvernementswege zeker *principieel* had moeten gelet zijn. Er is dus hier wel zeker, volgens onze vaste meening, sprake van een dwaling circa substantiam of te wel de *zaak zelf betreffende*.

Nooit toch kunnen wij 't ons indenken, dat het gouvernement van zijn recht bewust en gelet hebbende op de uitgestrektheid dier gronden, deze *om niet* zou hebben afgestaan.

En deze dwaling is dus voorzeker oorzaak geweest van het sluiten *dier* overeenkomst.

Het principe staat vast: „dat eene *dwaling*, die *oorzaak* is tot het contract, eene overeenkomst ex gratuitu, *om niet*, verbreekbaar maakt.

De gevolgtrekking ligt dus logisch voor de hand: deze: we hebben hier te doen met een contract *om niet*; daarin is een *dwaling*, die *oorzaak* is van het contract, dientengevolge is het gesloten contract *verbreekbaar*.

We spraken nog hierboven over een gedeelte van het contract, als aanhangsel, zijnde eene verbintenis *onder bezwarenden titel*, n. m. waar de heer Maal *onbepaalde* gronden van het gouvernement overneemt voor 1000 guldens. „Eene dwaling nu, niet behoorende tot de zaak, ofschoon wel oorzaak zijnde van het contract, maakt uit zich zelf een contract *onder bezwarenden titel* (onerosus] niet ongeldig. Vergel. Less. 1. 2 cap 17 no. 23. Maar we hebben ook hier wel wis en zeker te doen met eene *dwaling, tot de zaak behoorende*, n. m. de dwaling omtrent de *hoeveelheid* dier *onbepaalde gronden*, overgegaan aan den heer Maal voor 1000 guldens. In zooverre we dus nog te doen hadden met een contract *onder bezwarenden titel*, is ook *dit* nog *ongeldig* wegens *dwaling*. Dit omtrent de *eerste* vereischte voorwaarde, bij de wet bepaald, om eene verbintenis *bestaanbaar* te maken; en aan welke voorwaarde het gesloten contract *niet voldoet*.

We gaan de tweede vereischte voorwaarde controleeren. nm. „de bekwaamheid, om eene verbintenis aan te gaan."

Ik vraag: was Jhr de Jongh van Beek en Donk, in hoedanigheid zelfs van gouverneur, de *competente* persoon, om zoo 'n *importante* zaak alleen af te handelen en te vervreemden met een breede streep van zijne handteekening? Mocht die gouverneur zich neerleggen alleen bij de meerderheid der stemmen, door de hier noemde commissie uitgebracht? Ik vraag: was de benoemde commissie waarborg genoeg voor het gouvernement ten overstaan van het volk? We mogen toch gerust veronderstellen, dat twee van de drie leden stonden aan de zijde van den Heer Maal. nm. zijn advocaat de heer H. Chapman, en de heer Pliester, die de grenzen van die nieuwe bezittingen voor den Heer Maal had gevonden bij zijne opmetingen.

Ik vraag, was 't niet beter geweest, zelfs noodzakelijk, om den juridischen weg in te slaan, waar hier het gouvernement stond tegenover den heer Maal, om elk op te komen voor zijn eigen recht? Het zijn vragen alleen, die ik stel, omtrent de 2e eisch der wet voor eene *geldige* overeenkomst. De goden mogen ze beantwoorden.

Ik ga over tot de derde voorwaarde n. m. „het contract moet zijn: omtrent een BEPAALD *voorwerp*".

Het wetsartikel zegt ons: „eene overeenkomst moet tot onderwerp hebben eene zaak, welke ten minste ten aanzien van hare soort bepaald is."

Voorzeker de soort voor contract was bepaald n.m: de overgave van gronden, maar was ook bepaald de *hoeveelheid* der zaak n. m. de uitgestrektheid der gronden, en welke hoeveelheid wel ter dege bij de zaak behoort als eene „voorwaarde zonder niet." We spraken daarover onder *dwaling* No. I. c

Meer ingewijden in ons burgerlijk wetboek zou ik gaarne willen wijzen op 3e boek, titel 2 afdeeling 4.

Zijn de woorden der overeenkomst zoo duidelijk *bepalend*, dat er niet meer kan getwist worden omtrent de „bepaaldheid" of de uitgestrektheid dier gronden?

Wel zegt de wet: „de *hoeveelheid* der zaak kan onzeker zijn, mits die hoeveelheid *naderhand* kunne worden *bepaald* of uitgemaakt." maar *hier* is sprake omtrent hoeveelheid, vergel. No. I c wederom; en die hoeveelheid is tot op heden nog niet uitgemaakt, noch omtrent *de stukken gouvernementsgrond*, die *toevallig* mochten zijn ingesloten; noch omtrent *de kuststrook*.

Artikel 573 zegt: „.......insgelijks behooren aan den lande......de stranden der zee enz." Hierover zal de heer Maal 't wel eens zijn met de wet, maar hoever strekt zich die kuststrook?

Wel betaalt de heer Maal, volgens contract, een hollandsche gulden per bunder, het wordt immers op 60 bunders door hem begroot, om op die kuststrook zijn vee te weiden, maar wat behoort dan toch aan 't gouvernement van die kuststrook?—

Ik vraag even de attentie. De heer Maal betaalt volgens contract een gulden per bunder; ons arm volk betaald drie gulden per bunder; heuvelen en bergen inbegrepen! Nogmaals is dit contract niet ten nadeele van derden!

Ik vraag is de kuststrook *bepaald*? Zijn daar, *na het sluiten van het contract*, geen opmetingen gehouden door gouvernementsambtenaren?

Zijn die opmetingen, na zooveel getelde lengten, niet gestopt door den heer Maal? Is over die handeling geen procesverbaal opgemaakt? De desbevoegden zullen op deze vragen *kunnen* antwoorden, maar antwoord is tot dus verre nog niet verschenen. Is het wonder, dat we tornen, al is 't dan maar met een broodmes, aan de 3e vereischte voor eene wettige verbintenis, nm. de *bepaalde* zaak.

We zetten no. 4 der vereischte wettelijke voorwaarden: er moet aanwezig zijn eene *geoorloofde oorzaak*.

Artikel 1352 zegt hieromtrent: „eene overeenkomst zonder oorzaak of uit valsche of ongeoorloofde oorzaak aangegaan, is krachteloos;" en we vragen wederom: welke *redelijke* oorzaak had 't gouvernement, om zoo veel duizenden bunders *om niet* af te staan; ten schade van honderden menschen? en was de oorzaak, zooal niet valsch, dan toch zeker *ongeoorloofd*, ter oorzake van ingeslopen dwaling enz. en het contract dus ook van dezen kant *ongeldig*?

De wet geeft ons ook nog nadere verklaring omtrent de *ongeoorloofdheid der oorzaak*, wanneer ze in art. 1354 verklaart: „eene oorzaak is ongeoorloofd, wanneer dezelve bij de wet is verboden of, wanneer dezelve strijdig is met de goede zeden of met de openbare orde; welke beide condities ik zamenbreng onder „algemeen welzijn."

Volgens onze onpartijdige, en redelijke op- en aanmerkingen heeft de verbintenis tusschen het gouvernement zelfs niet een der vereischte voorwaarden, bij de wet bepaald en we besluiten dat dit contract als niet *bestaanbaar* moet worden geacht, op zijn minst genomen, *verbreekbaar* is.

De wetgever nu kan een contract of verbintenis op drie manieren ongeldig verklaren. Ten eerste n. m. *in utroque foro*, en dan is het contract *ongeldig* en *nietig*: *burgerlijk* en *in geweten*. We noemen zoo 'n overeenkomst *non existens, niet bestaande* en dit gebeurt namelijk, als aan de overeenkomst de *vereischte voorwaarden* ontbreken, zonder welke eene verbintenis niet kan bestaan.

Ik geloof, dat we vrijwel dezen uitleg op ons contract zien toegepast.

Ten tweede, *in foro externo: burgerlijk* alleen, maar dan blijft in het geweten de verplichting staan, zich te houden aan het contract, zoolang het niet voor den rechter gebracht is. Als echter de rechter, door toepassing der wet, de overeenkomst ongeldig verklaart, houdt ook de verplichting in *geweten* op. We noemen zulk eene overeenkomst contractus nullus lege; dat is eene verbintenis, welke die vereischte mist, waardoor het *vast* staat en *gedacht* wordt *rechtens* te bestaan, doch welks *ongeldigheid* kan aangevraagd worden ter oorzake van een *ingesloten fout*. Ook aan deze bemerkingen is zeker het gesloten contract onderhevig.

Ten derde: *in nullo foro*, daar toch aan den *rechter* alleen de bevoegdheid is gegeven eene overeenkomst ongeldig te verklaren. De burgerlijke verplichtingen en die voor het geweten, voortvloeiende uit zulk contract, hebben hun onderscheid hierin alleen, dat de rechter, niet alleen *door eene algemeene toepassing* der wet, maar door een *geheel bijzonder onderzoek* omtrent het *voorwerp* en de *natuur* der zaak en omtrent de *redenen* tot het contract, zulke verbintenis nietig verklaart.

Zulke overeenkomst noemen we; rescindibilis of *verbreekbaar*.

We willen nog even voor grootere duidelijkheid aanstippen, dat de wetgever alleen ongeldig verklaart dat, wat *van zelf* uit de overeenkomst volgt. Volgens het Nederlandsche wetboek verkrijgt men door verbintenis niet *rechtens de zaak*, maar *recht op de zaak*; met andere woorden: de verbintenis draagt niet over het *eigendom*, maar schept de *oorzaak* tot overdracht. Hierin volgt de Nederlandsche wetgever het Romeinsche recht en de Code Napoleon. Vergel. de Pinto.

Maar nu *zijn*, onmiddelijk na gesloten overeenkomst einde 1905, de besproken gronden *overgedragen*. De Heer Maal is thans *eigenaar* van die duizenden bunders grond, gelegen tusschen zijne vroegere „gekochte" plantages en, we zeiden 't reeds, volgens onze overtuigde meening, ten gevolge van eene verbintenis, in strijd met de artikelen der wet; volgens eene verbintenis, waaraan de vereischte voorwaarden, bij de wet bepaald, ontbreken, opdat deze bestaanbaar zij.

Wie moet thans de kwestie voor den rechter brengen, om uit te maken of dit contract ongeldig is? Dit ligt natuurlijk geheel buiten mijn terrein, maar is het recht en de plicht van hen, die door dit contract benadeeld zijn, n. m. het gouvernement en het volk. Het gouvernement zal voorzeker zijn plicht kennen en een nader onderzoek gelasten. Voor het volk zullen de leden van den Kolonialen raad opkomen, en het gouvernement interpelleeren, zoo noodig, ter wille van het volk, voor wien zij zitting hebben.

Er *moet* grond zijn p'ariba voor woonplaatsen der menschen. Er *moet* gelegenheid zijn zich maatschappelijk eene betere positie te verzekeren; er *moet* een vrijen weg zijn naar vrijen grond van het gouvernement, (de kuststrook thans); er *moet* recht gedaan worden aan ons volk, ons volk moet geholpen worden.— Dit is het eenig doel van ons schrijven. Ver van ons, om maar onder een enkelen opzicht iemand te willen beleedigen of te benadeelen. We hebben de zaak geheel en al objectief behandeld, zooals ze ons ter oore kwam van het volk en wij ze wisten uit persoonlijk onderhoud met den vorigen gouverneur. Voor zoover ook geven wij 't.

We hebben nogmaals de aandacht van het gouvernement en van belangstellenden ten volle willen vestigen op deze nog immer duistere kwestie; en we doen het met meer redenen nu, omdat misschien reeds heel spoedig *die gronden* met de plantages van den heer Maal in vreemde handen zullen overgaan.

Wij hopen echter, dat 't gouvernement thans onmiddelijk den weg zal vinden en de middelen aanwenden om over die kwestie licht te verspreiden en die veel besproken gronden wederom in zijn bezit te krijgen ten voordeele van ons volk.

Dan kon ondergeteekende gerust besluiten met 't bekende Duitsche zinnetje:

Der Mohr hat seine Schuldigkeit getahn, der Mohr kan gehen!

P. fr. G. J. DAHLHAUS.

pastoor.

---

niet kon blijven bestaan en 2o. het bijzonder onderwijs jaren lang gebloeid heeft, ook *nu nog*; is het op zijn minst genomen onvoorzichtig de les der geschiedenis te vergeten indachtig het „l'histoire se répète."

The Court remembered having discussed this matter before but it would — as the Pres't announced — have to look up the case.

Juist zoo is het. Reeds meer dan eens is die kwestie van een openbare school op Simpson's bay bediscutieerd maar *zonder effect*. Wel een bewijs, dat niet de schrijver dezes alleen staat, als hij spreekt van „een onredelijke eisch."

„This was actually not the case, as there was a big strip of water to cross, for wich boats were necessary and in fact the children at Cole Bay could more easily attend the Little Bay school than those at Simpson's Bay could go to Cole Bay."

Ook wij zijn 't met den schrijver eens dat het een inconvenient is dat Simpson's bay rondom door water omgeven is. Maar nu niet overdrijven, want die moeilijkheid is zoo heel groot niet, in aanmerking genomen, dat het een visschersvolk is, en de kinderen — vooral de jongens — bij wijze van spreken evenveel uren op het land als op het water leven. Ik geef toe, dat er feitelijk geen Simpson'sbay-kinderen naar een openbare school gaan, maar dat is niet zoozeer gelegen in de moeilijkheid van het water te moeten oversteken, of bij gebrek aan bootjes — die zijn er verscheidene op Simpsonsbay — maar omdat de „Fathers" tevreden zijn met hun bijzondere school. Als ze wezenlijk zulke ernstige voorstanders zijn van het openbaar onderwijs als de Day by Day aangeeft, dan begrijp ik niet, dat ze niet met volle bootjes het water oversteken, want nogmaals, dat is een kleinigheid voor kinderen van visschers. Hoe dikwijls gaan zij niet het water over voor andere redenen?

En het mooiste is, dat er wel kinderen zijn die het water overkomen om naar de bijzondere school te Simpson'sbay te komen. Dus schijnt het toch niet zoo moeilijk te zijn. Van Simpson's bay naar de Corner is hoogstens ½ minuut roeien.

If it thus were a question of having only two schools it would be decidedly better to abolish Cole-bay and open Simpsons'bay than deny the school to S. Bay.

Bij het lezen van dit zinnetje denkt men onwillekeurig aan iemand die een *groot* gat maakt om een klein te stoppen. Stel U de zaak s. v. p. goed voor. Little Bay ligt van Cole-Bay verwijderd minstens een dik kwartier loopen en onmogelijk kan men van Cole-Bay te Little Bay komen zonder een grooten berg te moeten passeeren; wat geen kleinigheid is voor kinderen die tot nu toe gewoon zijn in Cole-Bay een school te hebben; dat een drie kwartier *verder-moeten-marcheeren*, zal het school gaan zekerlijk bevorderen?!! Die openbare school daar wegnemen, noem ik een *groot* gat maken. En waartoe moet die school weg? Om een school op Simpson's bay te plaatsen, waar nota bene al eene school is, die voldoet aan de eischen en ruimte biedt voor alle kinderen die op Simpson's bay zijn en nog voor meerdere desnoods. Is dat nu geen dwaze eisch?

Wie heeft ooit gehoord een tweede school voor een plaats van niet meer dan ± 70 kinderen, als er reeds een school is die blijkbaar voldoet?!

„In this opinion „Day by Day" „entirely concurs". Dat spreekt van zelf. Gegeven zijnde, dat Mr. Waymouth de ziel is van den strijd voor de openbare school op Simpson's bay, tevens gegeven zijnde, dat diezelfde Mr. Waymouth redacteur—uitgever is van de Day by Day; volgt per se, dat de Day by Day entirely concurs in this opinion." De Heer Waymouth is het toch minstens met zich zelf eens?

Het is maar de vraag of zij, die het laatste woord in die kwestie hebben te spreken, 't er óók mee eens zijn.

En dat kon ik mij moeilijk voorstellen. Hopende dat het niet noodig zij nog een derde maal op die kwestie te moeten terugkomen, eindig ik zonder eenig verwijt te voelen de waarheid geweld te hebben aangedaan, alhoewel de aan — en opmerkingen talrijk waren. Maar als men op St. Martin woont en dus ± 500 mijl van Curaçao en toch dáár wil begrepen worden moet men de zaak goed uiteen zetten.

En dat meen ik gedaan te hebben.

Il faut céder à la nécessité!

* * *

Zuster Agatha.

Zaterdag 23 November zal het 25 jaar geleden zijn, dat Zuster AGATHA (PETRONELLA EMANS) haar religieuze professie deed in het Zusterklooster te Schiedam. Wat beteekent professie-doen anders, dan zijn leven geheel opofferen aan God om Hem te dienen altijd en waar dan ook, tot aan den dood?—

Den 6n Juni 1892 kwam zij te Curaçao aan en zoo is het dan reeds 20 jaren dat zij haar krachten gegeven heeft tot dienst van de R. K. Missie en ook van velen, die niet tot die missie behooren. Haar eerste werkkring was Santa Rosa. De ouderen van dagen zullen zich nog wel herinneren, hoe vol ijver zij dag in dag uit de jeugd onderwees. Het werk op Curaçao begonnen werd voortgezet op de Bovenwindsche eilanden. De taal moge al veranderd zijn, het karakter der kinderen al eveneens, wat niet veranderde in Zuster AGATHA was haar ijver en liefde voor de jeugd. Zoo ging het tot het jaar 1908.

Pastoor J. GIJLSWIJK komt de eer toe aan het arme St. Martin een groote weldaad te hebben bewezen met het stichten van het St. Rosa hospitaal in 1908. Zuster AGATHA nu behoort tot die menschen die geschiktheid hebben voor velerlei zaken. In de school een uitstekende onderwijzeres, is zij thans eene uitstekende ziekenverpleegster. Van de oprichting van het hospitaal af, tot nu toe, is zij altijd geweest de ijverige, liefdevolle verpleegster van alle zieken die in het hospitaal kwamen, Roomschen en niet Roomschen het is haar om het even, die geen ander doel kent dan om Christus te dienen in de lijdende menschheid.

Moge God, nog vele, vele jaren Zuster AGATHA kracht en sterkte geven en geduld om haar moeilijke taak te blijven vervullen, dit is zeker de vurige wensch van zeer velen in St. Martin.

Berichten uit de Kolonie.

Aangekomen.

Zondagmorgen zijn met den paketschoener *Estelle* hier aangekomen de Hoogeerw. Pater Mag. LUD. THEISSLING, Vicaris-Generaal van verschillende Zuid-Amerikaansche republieken, en zijn socius, de Zeereerw. Pater MATTHAEUS WENNEKENDONK.

Met dezelfde gelegenheid kwam ook de Eerw. Zuster BERTRANDA, Dominikanes van St. Martin, die overgeplaatst is naar het klooster op Aruba.

Hedenmorgen zijn van Aruba hier aangekomen de Eerw. Zusters Dominikanessen GONZALEZ en EUPHRASINE, die overgeplaatst zijn naar St. Martin.

Morgen wordt hier met de *Prins Frederik Hendrik* de Eerw. Broeder LUD. HAGEMAN verwacht om den Hoogeerw. Pater THEISSLING op diens reizen door Zuid Amerika te vergezellen.

Aan allen een recht hartelijk „Welkom op Curaçao."

Vertrokken.

Woensdagmorgen zijn met de *Estelle* de Weleerw. Zuster MAGDALENA, Priorin van het Dominikanessenklooster op Aruba, en een hoofdonderwijzeres, de Eerw. Zuster EMILIA, naar Aruba vertrokken, en Woensdagavond met de *Caracas* naar New-York de Heeren W. H. en D. W. GODDEN, en MR. L. H. C. KUHN.

Hoog Bezoek.

Donderdag bracht de Hoogedelgestr. Heer Gouverneur, vergezeld van zijn Adjudant, Luitenant L. W. TAALE en den Administrateur van financiën, den Heer L. v. D. VEEN ZEPPENFELDT, een bezoek aan het jongensweeshuis en de R. K. Scholen van Sta. Rosa. Bij aankomst en vertrek speelde de kapel der weezen. De Gouverneur bezocht alle werkplaatsen van de ambachtsschool en stelde veel belang in de proeven van het landbouwonderricht door den Eerw. Directeur van het Weeshuis verklaard en toegelicht.

Ook de scholen mochten de tevredenheid van den Gouverneur wegdragen.

De weezen zoowel als de schoolkinderen mochten op kosten van den Gouverneur feestelijk worden onthaald.

Een Tachtigjarige.

Mevrouw de Wed. S. E. L. MADURO, geb. CURIEL heeft gisteren haar tachtigsten verjaardag gevierd.

Het zal der algemeengeachte krasse, oude Dame niet aan bewijzen van sympathie hebben ontbroken. HEd. toont nog steeds krachten genoeg te bezitten om als hoofd der familie MADURO, geregeld dagelijks velen harer kinderen en kleinkinderen rond om zich te vergaderen.

Wij wenschen Mevrouw de Wed. S. E. L. MADURO CURIEL geluk met dit heugelijk feest en hopen, dat HEd. nog haar honderdsten verjaardag moge vieren.

De familie MADURO verlangde dat de 80ste verjaardag harer Moeder en Grootmoeder een vreugdedag zou wezen voor de armen en heeft den Apostolisch Vicaris 75 Gld. ter hand gesteld, om op dien dag uit te deelen onder de Katholieke armen, aan welk verlangen dankbaar werd voldaan.

Onderwijs.

Vrijdagmorgen hebben met goed gevolg examen afgelegd: Mej. MINA VAN EPS— Spaansch; Mej MAUD HASSELL, 4de. rang onderwijzeres; en de Heeren DAVIS, 4de. rang onderwijzer, SCHRILS, Spaansch, LABEGA, Fransch; en Zaterdagmorgen de Eerw. Zusters STEFANIE (Mej. CL. ELLIS) voor het Spaansch, de Eerw. Zuster LAMBERTINE voor het Duitsch, de Eerw. Zuster BERTRANDA voor het Engelsch, de Eerw. Zusters ROMUALDA en CANDIDA voor 4den rang onderwijzeres.

Aan allen onze welgemeende gelukwenschende.

De Curaçaosche Bank.

De Gouverneur heeft bij den Kol. Raad een nieuw Ontwerp ingediend tot strekking hebbende om alle kosten van de Cur. Bank op de Koloniale Huishoudelijke Begrooting te brengen en de inkomsten op de middelen der Begrooting,

In de *Mem. v. Toelichting* zegt de Gouverneur:

„Het ligt in het voornemen van Z. E. den Minister van Koloniën een wettelijke voorziening uit te lokken, waarbij — evenals dit in Holland het geval is met de Rijkspostspaarbank en de Rijksverzekeringsbank — de contrôle zoowel over de Curaçaosche bank als over de Koloniale Postspaarbank aan de Algemeene Rekenkamer wordt ontrokken.

Het komt echter gewenscht voor, dat, ter verzekering van de contrôle van de Kamer op de kosten van het bedrijf van de Curaçaosche bank, een voorschrift wordt vastgesteld in den zin van hetgeen ten aanzien van de Koloniale Postspaarbank is bepaald bij artikel 19 der verordening van 9 April 1904 (Publicatie-blad 1904, No. 43).

De ondergeteekende heeft gemeend dit ontwerp reeds nu aanhangig te moeten maken, opdat met de daarin voorgestelde wijziging rekening zal kunnen worden gehouden bij het samenstellen van de koloniale huishoudelijke begrooting voor het dienstjaar 1914.

Regen.

Op Rincon is van 27 October tot 27 November 260 m.M. regen gevallen. Deze week, Maandag, viel er in 3 uur tijds nog 50 m.M.

Er is daar geen plantzaad, zeer vele menschen hebben uit gebrek aan plantzaad nog niet kunnen planten.

Onze Vloot.

In eene dezer dagen gehouden bestuursvergadering werd besloten aan de verschillende Openbare en Bijzondere scholen in de Kolonie een stel der fraaie schoolplaten, die door de Afdeeling Haarlem verspreid worden, ten geschenke te geven. Van de eenige maanden geleden verschenen 1e Serie dezer zeer fraai uitgevoerde platen, bezitten eenige scholen reeds een stel. In het orgaan der Vereeniging, dat binnenkort den leden weer gezeld zal worden toegezonden, komen verkleinde reproducties ervan voor.

Verder hoopt bij gelegenheid der binnenkort te houden jaarvergadering de Heer C. ARONSTEIN eene lezing, zoo mogelijk met lichtbeelden, te houden over een onderwerp, op de Kon. Ned. Marine betrekking hebbende.

Tentoonstelling

„De Vrouw 1813-1913.

De ondergeteekenden hebben de eer hierbij ter kennis van het publiek te brengen, dat op verzoek van de Sub-commissie voor Koloniën van bovengenoemde Tentoonstelling, zich alhier een Comité heeft gevormd, met het doel voorwerpen, geschikt ter opzending, in te zamelen en andere daarmede in verband staande maatregelen te treffen.

De steun en medewerking van alle Dames in de Kolonie wordt hierbij ingeroepen en verder van allen die zouden kunnen bijdragen tot het waardig vertegenwoordigen van onze afdeeling.

Gij hebt reeds zooveel malen getoond wat gij, Vrouwen, kunt, laat, waar de Nederlandsche Vrouwen hare sympathie voor hare Zusters in de Kolonie op zulk eene ondubbelzinnige wijze toonen, de gelegenheid dan niet voorbij gaan, zonder een bewijs te leveren van onze erkentelijkheid door krachtig samen te werken tot het bereiken van het beoogde doel.

Wij zijn nu in de gelegenheid te toonen wat onze Vrouwen in de Kolonie kunnen verrichten, en om den band tusschen Moederland en Kolonie nauwer toe te halen.

Elk dameshandwerk, hoe gering ook, zal met dankbaarheid worden aangenomen.

Moge onze arbeid met de beste resultaten bekroond worden!

In de circulaire (verleden week reeds door de *Amigoe* gepubliceerd) is de aard der verlangde inzendingen nader omschreven.

De Commissie voor de Kolonie Curaçao,

Rebeca Cohen Henriquez, Presidente
Lelia Capriles, Vice-Presidente
Selly Neiman, 1ste Secretaresse
Luisa Meijer, 2e Secretaresse
Emelie M. v. d. Veen Zeppenfeldt, Penningmeesteresse

Catharina Ellis
Cornelia Gaerste
Jael S. L. Maduro
Romelia Maduro Lopez
} Commissaressen.

Maria Araujo
Maria C. Badaraco
Esther Baiz
Beltina Chapman
Estela Cohen Henriquez
Rachel de Casseres
Ernestina de Gorter
Graciela Ecker
Jeanne Evertsz
Anna Gravenhorst
Elvinia Leon
Selina Pardo
Irma van Eps.

Kamer van Koophandel.

Bij de verkiezing van drie leden van de Kamer van Koophandel en Nijverheid werden 26 stemmen uitgebracht. Daarvan verkregen de heeren MY. C. HENRIQUEZ (aftr.) 22 st., H. J. COHEN HENRIQUEZ (aftr.) 21 st., G. A WINKEL (aftr.) 24 st., en de heeren DAVID CARDOZE, MANRIQUE CAPRILES, F. W. P. WINKEL, J. SUTHERLAND, C. S. GORSIRA JPEz., J. L. TH. HELDEWIER VIGNON en JACOB CARDOZE ieder een stem.

De aftredende leden zijn derhalve herkozen.

De Cur. Ct.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van de Heeren J. & D. JESURUN, een almanak van de *Palatine Insurance Company Limited.*

Officieele berichten.

Volgens mededeeling van den Vice-Consul der Nederlanden te Pto. Cabello zijn aldaar de volgende Nederlandsche onderdanen overleden: den 19den October 1912 JOHN EVERTSZ, van beroep zeeman; den 29sten October 1912 FRANCISCO JONKER, van beroep visscher; den 2den November 1912 INES ESTEVES, zonder beroep; den 18den November 1912 RENETA TORRES, zonder beroep.

De Heer W. A. JONCKHEER JR. is eervol ontheven van de hem verstrekte opdracht tot het doen van de topografische opname van het eiland Bonaire.

Aan den kommies 2de klasse der belastingen op Aruba, A. LEEFLANG is tot verder herstel van gezondheid, eene maand verlofsverlenging verleend.

Aan den assistent-loods voor de St. Annabaai alhier H. VAN DER HOEVEN is tot herstel van gezondheid, een jaar verlof naar Nederland verleend.

Aan den kweekeling op de openbare school in de Bottom op Saba, E. VAN HASSELL, is op zijn verzoek eervol ontslag als zoodanig verleend.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 22 November 1912.

AARDNOTEN (Pindas) per KG	0.22
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.50
DIVIDIVI per K,G........................	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.70
id. per KG. 2e kw.	„ 0.60
HUIDEN per K.G........................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G...........	„ 1.20
WOL per K.G............................	„ 0,12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa):	
Kwaliteit No, 1..........per dozijn	„ 4.37½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 4.50
„ „ 2 „ „	„ 5.25
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„ —.—
„ „ 6 „ „	„ 10—
„ „ 7 „ „	„ 9—
„ „ 8 „ „ OLA	„10—
„ „ 9 „ „	„12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„13,25
„ „ 11 „ „	„13,50
„ „ 12 „ „ OLA	„13.50
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„ 18
„ „ 15 „ „	„

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

98 ratten

201 muizen.

Uit de naburige Republieken.

St. Thomas.

Havenverbetering van St. Thomas.

Het voorgestelde Deensche plan om de haven van St. Thomas te verbeteren met het oog op het toenemende handelsverkeer tengevolge van de opening van het Panamakanaal, is, naar een Britsch scheepvaartblad mededeelt, in duigen gevallen, tengevolge van gebrek aan geld. Op het benoodigde kapitaal van twintig millioen kronen was slechts voor een vierde gedeelte ingeschreven. De aan te brengen havenverbeteringen zullen zich thans waarschijnlijk slechts bepalen tot het uitdiepen van het havenbassin.

Dominicaansche Republiek.

Gezondheidswet en scheepvaart.

Volgens de Dominicaansche Gezondheidswet van 10 Juni 1912 moeten naar de Duitsche Minister-Resident te Port-au-Prince mededeelt, alle handelsschepen, zoowel onder binnenlandsche als buitenlandsche vlag, welke uit eene buitenlandsche haven komende de havens van de republiek aandoen, rekening houden met de bepalingen der nieuwe gezondheidswet, op straffe van 1000 pesos goud. Deze wet bepaalt o. a., dat ieder uit eene vreemde haven komend schip met bestemming naar eene der havens van de republiek aan den consul, vice-consul, consulair agent of plaatsvervanger daarvan, of zoo ook deze niet aanwezig is, aan de gezondheidscommissie eene gezondheidspas moet vragen, zooals deze voorgeschreven is. In deze pas moet de gezondheidstoestand van de plaats, het schip, de bemanning, de lading en de reizigers vermeld worden. De gezondheidspas is slechts van waarde, indien deze binnen 48 uren voor de afvaart van het schip opgesteld is.

CHILI.

Scheepvaart.

Uit Santiago de Chili wordt geseind:

Een Engelsche stoomvaartmaatschappij heeft aan de Chileensche regeering medegedeeld, dat zij na opening van het Panama-kanaal tusschen Chili en de Vereenigde Staten vijf stoomvaartlijnen zal inrichten, waarvan twee door de Straat van Magellan en drie door het Panamakanaal zullen gaan.

Buitenland.

Het vredesverdrag tusschen Italie en Turkije.

Volgens de buitenlandsche bladen kunnen de vredesvoorwaarden als volgt worden samengevat:

1. Turkije behoudt de volle en algeheele souvereiniteit over Cyrenaïca en Tripoli, zooals wordt te kennen gegeven in den firman van den sultan, waarin aan deze beide provincies autonomie wordt verleend.
2. Krachtens zijn absoluut souvereiniteitsrecht, benoemt de sultan den oud-gezant te Teheran en te Boekarest, Chem-Seddin, als vertegenwoordiger en beschermer der Turksche belangen in deze twee landen.
3. De Sjeik-ul-Islam zal worden vertegenwoordigd door een geestelijk persoon, die den titel van kadi zal voeren.
4. Italië zal deze twee vertegenwoordigers erkennen.
5. Turkije erkent geenszins het Italiaansche anexatie-decreet betreffende Tripoli en Cyrenaïca.
6. De eilanden in de Egeïsche Zee zullen worden teruggegeven op de eenige voorwaarde, dat Turkije zich verplicht amnestie aan de opstandelingen en wegens opstandige handelingen gedeporteerden te verleenen.
7. Zoodra de vrede definitief onderteekend is, zal Italië de eilanden in de Egeïsche Zee ontruimen, terwijl zij alsdan haar troepen uit Cyrenaïca en Tripoli terugroept.
8. De diplomatieke betrekkingen zullen alsdan hervat worden.
9. Turkije betaalt noch een oorlogsschatting, noch een schadeloosstelling aan de uit het land gezette Italianen.
10. De schadeloosstelling die Turkije van Italië met betrekking tot de Turksche Staatsschuld zal ontvangen, moet niet anders beschouwd worden, dan als een waarborg tot bescherming der belangen van buitenlandsche obligatiehouders.

Naar de „Frankf. Zeit." nog weet te berichten, zal Italië aan Turkije een schadeloosstelling in eens betalen van 50 millioen lire, inplaats van een jaarlijksche aflossing, waartoe aanvankelijk werd besloten.

De Balkan-oorlog.

Kirk Kilisse! Adrianopel! In deze woorden moet voor Bulgaarsche ooren wel iets liggen van den klank van zegevierend bazuingeschal, terwijl zij op de regeering te Konstantinopel den huivering wekkenden indruk moeten maken van „schriktrompetten"— om 'n woord van Bilderdijk te gebruiken. Wel werd, volgens de verzekering van den oorlogs-correspondent van den „Berl. Lokal-Anzeiger" te Staga Zagora, de tijding van den den val der Turksche vesting in het Bulgaarsche hoofdkwartier slechts ontvangen met kalme, waardige blijdschap, doch te Sofia sloeg de geestdrift uit in laaien brand.

Daar was het onder de bevolking één juichen en jubelen, en de Grieksche gezant, die op de straat toevallig een zingende en vlaggenzwaaiende menschenmassa ontmoette, werd op de schouders genomen en rondgedragen. De menigte trok vervolgens naar de Servische en Grieksche gezantschapegebouwen om daar geestdriftige betoogingen te houden. Nog laat in den avond hadden in alle kerken van Sofia dankdiensten plaats; er werd een fakkeloptocht georganiseerd en de Servische, Grieksche, alsmede de Russische (ja, ook de Russische!) gezanten begroetten voor hunne woningen de betoogers.

Al wordt het getal der krijgsgevangen gemaakte Turken van 50.000 plotseling teruggebracht tot — excusez du peu! — 2000, en al zal het aantal dooden en gewonden aan Turksche zijde, hetwelk in een telegram uit Adrianopel wordt opgegeven als 16000, misschien eveneens overdreven zijn, toch heeft, naar de oorlogscorrespondent van het „Berliner Tageblatt" meldt, het Bulgaarsche leger door het innemen van Kirk Kilisse „een machtig taktisch succes behaald, dat nog verterkt is door den moreelen indruk van het krachtige optreden der Bulgaren. Acht dagen geleden", zegt de berichtgever, „begon de oorlog, en heden hebben de Bulgaren reeds een groot gedeelte van het Turksche gebied bezet, het door zijn natuurlijke ligging en groote troepenmacht sterke Kirk Kilisse genomen, en staan zij voor Adrianopel, hetwelk zij nu van twee kanten kunnen aanvallen, en welks val niet meer zoo onmogelijk gelijkt als eenige dagen geleden door deskundigen gedacht werd. Het is zelfs niet buitengesloten, dat Adrianopel alleen omsingeld zal worden en dat het Bulgaarsche leger zijn dapperen tocht in de richting naar Konstantinopel voortzet. De aan-

dacht moet er op gevestigd worden, dat de Bulgaarsche officieren door het succes hunner wapens niet overmoedig geworden zijn. De rustige ernst, waarmede zij de berichten van Kirk Kilisse in het hoofdkwartier ontvingen, heeft op de vreemdelingen grooten indruk gemaakt".

Naar uit de telegrammen blijkt, duren de gevechten in den omtrek van Adrianopel voort en lijden de Turken, hoewel zij zich hardnekkig verdedigen, zware verliezen. De vraag is thans of het Bulgaarsche leger, hoe vol onstuimige geestdrift het ook moge zijn, vermoeid door het langdurige en zware vechten, niet voor zijn moeilijkste taak zal komen te staan, nu het 't grootste van alle Turksche legerkorpsen tegenover zich vindt. Een der gevangen genomen Turksche officieren liet zich over den toestand der Turken, die gebrek hebben aan proviand, zeer pessimistisch uit. De gevangen genomen Turken, die in Stara Zagora aankwamen, zagen er, zeer lijdend en hongerig uit. Het waren meestal oudere mannen. Koning Ferdinand was bij het binnenkomen der gevangenen op het station aanwezig. Hij sprak verschillende hunner aan. De gevangenen blijven voorloopig in het Bulgaarsche kamp; de Christenen onder hen zullen echter spoedig vrijgelaten worden.

Intusschen stelt de regeering te Konstantinopel zich zeer optimistisch aan, terwijl het publiek en de pers niet weten waaraan zich te houden.

In particuliere telegrammen aan de Turksche bladen worden dan ook slechts verwarde bijzonderheden meegedeeld omtrent de gevechten rondom Adrianopel, zonder dat gesproken wordt van een eindresultaat.

Doch de regeering doet, alsof zij aan het gebeurde bij Kirk Kilisse geen groot gewicht hecht en de gevechten, dáár door de Turken geleverd, slechts ten doel hadden de Bulgaren zoolang mogelijk tegen te houden, omdat een zoo groot mogelijk aantal Turksche soldaten naar het front kunnen trekken. Tijdens de zes dagen, dat het gevecht bij Kirk Kilisse duurde, is het Turksche leger met ongeveer 100.000 man vermeerderd, zoodat het korps, hetwelk den opmarsch der Bulgaren moet tegenhouden, op het oogenblik ongeveer 350.000 man sterk is. Tegen Griekenland staan 60.000, tegen Servië 40.000 en tegen Montenegro 25.000 man in het veld. Dagelijks komen te Haidar-Pasja 15.000 man aan, die naar het oorlogstooneel vervoerd worden.

Hoe het mogelijk was dat de Bulgaren tot dusverre met een zóó snel en zóó groot succes konden voortdringen, blijkt eenigermate uit de verklaringen van een Turksch krijgsgevangene te Adrianopel, die aan den correspondent van den „Matin" verhaalde, dat er aan de organisatie in het Turksche leger machtig veel hapert, zoodat de soldaten zelfs bewapend worden met oude Martinigeweren, die reeds dienst hebben gedaan in den Russisch-Turkschen oorlog! Daarenboven hadden de Turken de macht van hun vijand uit het Noorden leelijk onderschat. Zóó kon het bijv. gebeuren dat zij te Koemoena, waar de Bulgaarsche strijdmacht onbeduidend heette te zijn, letterlijk verpletterd werden door de Bulgaarsche geweerkogels en het Bulgaarsche artillerievuur.

In elke compagnie, aldus verhaalde de krijgsgevangene — een Christen — aan 'n medewerker van den „Matin", zetten de kapiteins de Christenen voorop. Zij waren als eerste offers bestemd voor den dood. Het vuur der Bulgaren richtte in de Turksche gelederen de vreeselijkste verwoesting aan en de kogels suisden den Turken om de ooren als bijen.

„Toen, plotseling," aldus de verhaler, „waren we getuige van een onverwacht schouwspel. De generaal, die aan het hoofd stond van onze bataljons, wendde eensklaps zijn paard om, drong door onze rangen heen, en rende weg, naar het Zuiden.

„Onze verbazing vermeerderde nog, toen we verscheidenen onzer officieren zijn voorbeeld zagen volgen. De verbazing was zóó groot in onze bataljons, dat het vuren geheel ophield. Daarvan profiteerden de Bulgaren; zij stortten zich met een geweldige bajonetcharge op ons, terwijl wij, door paniek bevangen, eveneens de vlucht namen.

„Achter ons wierpen vele Turken, buiten zichzelf van angst, hun geweer op den grond, en staken de handen omhoog om te laten zien dat zij zich overgaven."

Het schijnt echter dat

in Epirus tegen de Grieken

moediger gestreden wordt, alhoewel toch niet met dat tactisch talent, hetwelk men van generaal Nazim Bey, die beschouwd wordt als een der beste leerlingen van den Duitschen drilmeester, generaal Von der Goltz, zou verwachten. De berichtgever van het „Berliner Tageblatt" te Athene wijst b.v. op een groote strategische fout, begaan bij Serfidge. In plaats van gebruik te maken van de schitterende strategische positie, in plaats van de hoogten bij de „Hiliakmonrivier te bezetten, stelden de Turken", zeide hij, „zich zóó op, dat zij de rivier in den rug kregen en in een dal gedrongen werden, waar zij thans ongetwijfeld het onderspit zullen delven."

In hun plaats hebben nu, naar uit Athene gemeld wordt, de Grieken deze hoogten bezet, terwijl de Turken zich terugtrokken en de Grieken verder oprukten naar Philippiada en Strabina. Wat de

Montenegrijnen en Serviers

betreft — de eerstgenoemden zwoegen nog steeds rondom Tarabosj en Skoetari; terwijl het nu weer volstrekt niet zeker heet te zijn, dat de Serviërs Koemanowo hebben genomen. Verder schijnt er bij tal van plaatsjes gestreden te worden met afwisselend succes, doch zonder eenig beslissend resultaat. Montenegrijnen en Serviërs bewijzen echter zeer te waardeeren diensten, in zóóverre als zij een aanzienlijke Turksche legermacht bezig houden en deze verhinderen de Bulgaren in den rug aan te vallen of het tegen de Grieken opereerende leger van generaal Nasim te versterken.

De verbonden Balkan-Staten

gevoelen zich zeker van de eindoverwinning en geven luide uiting aan hun plannen. Te Monastir — dus in het hart van Turkije, — zullen de legers samenkomen, om vandaar gemeenschappelijk op te rukken naar Konstantinopel en van de Porte de vervulling hunner eischen af te dwingen. Want het herstel van den „status quo" wordt een onmogelijkheid genoemd en, zoo verneemt Reuter uit kringen van Balkan-diplomaten te Londen, de Balkanbond zal tegenover de wereld doorzetten, dat aan de macht van Turkije in Macedonië een einde komt. Het karakter van dezen bond is niet van tijdelijken, doch van blijvenden aard, en zijn doel is het bezit van den Balkan te verzekeren aan het volk van den Bálkan. Het verbond moet met zijn legers die samen 600.000 man tellen, dienst doen, tegen de uitbreiding van den Duitschen invloed op het Balkan-schiereiland. De Balkandiplomaten steken het onder geen stoelen of banken, en ieder, die de ontwikkeling van de Balkanquestie in de laatste jaren met eenige aandacht gevolgd heeft, behoeft nu waarlijk niet langer te vragen onder den invloed van welke groote mogendheid de Balkan-bond tot stand kwam en de viervoudige oorlog tegen Turkije begonnen werd! Het besluit van Rusland om in zake den Balkan-oorlog geen officieele verklaring — een neutraliteitsverklaring of eenige andere — af te leggen, is dan ook teekenend! Men heeft van de staatslieden te Sint-Petersburg inderdaad geen enkele verklaring meer noodig. Vooral de Donau-monarchie niet! Zij — beter dan wie ook — zal begrijpen hier te doen te hebben met een wraakneming van Sasonof over de annexatie van Bosnië. Rusland beschouwt met stil welgevallen het resultaat van zijn werk, de toeneming der macht, van het Slavische element. Uit de stormen en den nevel van het oogenblik beurt de diplomatie bezorgd haar Sfinxenkop omhoog.

Zullen de mogendheden moeten en kunnen tusschen beide treden, zoodra op het oorlogstooneel de beslissende slag is gevallen? Zullen Oostenrijk en Rusland daarin eensgezind mededoen? Volgens den „Lokal-Anzeiger" gelukte het tot dusverre nog niet overeenstemming van zienswijze te verkrijgen omtrent den vorm, waarin dezen interventie plaats zal moeten hebben. De beraadslagingen worden in kleineren kring van de beide groote mogendheden groepsgewijze voortgezet en zeer levendige besprekingen moeten over dit punt vooral plaats hebben tusschen de mogendheden van de Triple-Entente. Deze Triple-Entente mogendheden zullen binnenkort met zeer besliste voorstellen komen omtrent de manier, waarop een gemeenschappelijk optreden tot stand zal kunnen. Daarnaast staat een gemeenschappelijke actie van Italië en Oostenrijk, die — naar het heet — de reeds gemaakt afspraken over Albanië verder zullen omlijnen en aanvallen. Vóóral voor het geval, dat Turkje een definitieve nederlaag zou lijden, zijn afspraken getroffen, zoo verneemt de „Vossische Zeitung," voor het behartigen van de gemeenschappelijke belangen der beide mogendheden in Albanie en het aangrenzende Balkangebied.

Constantinopel moet in handen der Turken blijven, daar het in het bezit van een der mogendheden, die nog wat macht heeft, gevaar op zou kunnen leveren voor het Europeesch evenwicht. De dardanellen zullen ook vrij worden.

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN.

Como se ha pretendido por algunos industriales recomendar el aceite de petroleo como un sustituto de aceite de hígado de bacalao, debemos advertir por el bien de los mismos enfermos, que el aceite de petroleo es una substancia mineral, que si se usa internamente es expelida íntegra por las evacuaciones intestinales, causando á la larga inflamación de las vías digestivas.

Kende por larga di juda?

Corona na Fiesta "Willem III."

Dia 8 di Augustus 1912 a cumpli 50 anja, koe e ley (tot opheffing der slavernij) tabata trahá na Holanda i dia 1 di Juli 1913 lo cumpli 50 anja koe representante di nos Tata i Rey WILLEM III, Gouverneur DIDIRIKUS CROL a pasé riba nos cabez i suela di Curaçao.

Maske cuantoe miseria tin, nos no por loebida kiko WILLEM III a haci pa nos, mas ainda nos koe conoce e yugo di esclabitud i a ricibi es gran don na mân di nos Rey stimar. Durante e 50 koe nos ta na bida ainda, nos no por larga di moenstra na su Jioe, koe nos lo moeri coe amor pa su Tata i nos Rey cerá den nos coerazon. Nos dia ta cerca i nos anja ta crece, ma nos ta gradecido na Dios, koe l'E permiti nos un biaha mas, di forma un corona di oro for di nos coerazon pa nos Rey.

P'esai nos koe ta firma aki bao, a forma un comision pa colecta placa i pone un corona na e fiesta di 1 Juli 1888, dia 1 Juli 1913 i pidiendo di es manera, pa Dios omnipotente prolonga bida preciosa di su querida Jioe, nos Reina stimar, pa bienestar i adelante di su Colonianan.

Nos ta pidi Sr. Redactor un lugar den su courant.

Curaçao 22 Juli 1912.

Lodewijk Andries
Albert Goilo
Karel van Oosten
Isidore Hellburg
Adolf Evertsz.

Advertentien.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 16 NOV. — 30 NOV.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Pr. Willem IV	P C v d Graaff	18 Nov.	New-York	19 Nov.	Amsterdam
Venezuela	J Montero	16 „	Maracaibo	16 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	19 „	La Guayra	19 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	20 „	Maracaibo	20 „	Maracaibo
Caracas	Furst	19 „	La Guayra	20 „	New-York
Pr Fr Hendrik	H J v d Goot	28 „	Amsterdam	24 „	New-York
Venezuela	J Montero	28 „	Maracaibo	23 „	La Guayra
Maracaibo	G W Goodman	23 „	New-York	23 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	25 „	Maracaibo	25 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	26 „	La Guayra	26 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	27 „	La Guayra	28 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	28 „	Maracaibo	28 „	New-York
Philadelphia	H Highborn	28 „	New-York	28 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	30 „	Maracaibo	30 „	La Guayra
Prins Willem V	N. A. de Boer	1 Dec.	New-York	2 Dec.	Amsterdam
Antonio Lopez	Autich	16 Nov	Colon	16 Nov	Barcelona
Odenwald	K Hayer	23 „	Pto Colombia	24 „	Hamburg
Città di Milano	Ferraro	25 „	Genova	25 „	Colon
Almerian	Bolton	25 „	Liverpool	25 „	Sta Marta

Schooners.	Aankomst.	van	Schooners.	Vertrek	naar
Estelle H	16 November	Isla Barlov.	*La Preferida*	18 Novemb.	Maracaibo
Quisqueya D	16 „	Ponce	*Mary Agatha*	18 „	Aruba
J Blackwood I	16 „	Colón	*Estelle H*	20 „	Aruba
Olga Lucila C	18 „	Rio Hacha	*Quisqueya*	21 „	Sto Domingo
Maria H	19 „	Maracaibo	*Olga Lucila C*	21 „	Aruba
Hirondelle H	20 „	Pto Rico	*Maria D*	22 „	Sto Domingo
Clisia V	21 „	Maracaibo	*Jane H*	21 „	Bonaire
Jesuata V	21 „	La Guayra			
9 de Abril H	21 „	Aruba			
Estrella del mar	22 „	Guanta			
Sofia H	22 „	Bonaire			
Estelle H	23 „	Aruba			

Drukker

[illegible]